

ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ἀπευθυνθεῖ στόν Ἑλληνικό Λαό γιά νά ἐκφράσει τή θέση τῆς ἐπί τοῦ ἐκ μέρους τῆς ἐντίμου Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως αἰφνιδίως ἀνακύψαντος ζητήματος τῆς μή ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος στίς νέες ἀστυνομικές ταυτότητες. Ὑποστηρίζουμε τήν προαιρετική ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ἀστυνομικές ταυτότητες, διότι ἐτσι οὐδεὶς θά αἰσθάνεται ὅτι τοῦ περιορίζεται ἡ ἐλευθερία. Ἀπό τή μία πλευρά, δέν θίγεται ὁ Χριστιανός Ὁρθόδοξος, ὁ ὅποιος ἐπιθυμεῖ τήν ἀναγραφή, ὡς ὁμολογία τῆς πίστεως του καί ὡς χαρακτηριστικό τῆς ἰδιοπροσωπίας του καί τῆς ταυτότητάς του. Καί ἀπό τήν ἄλλη, ὅποιος δέν θέλει νά ἀναγραφεῖ τό θρήσκευμα δέν θά ὑποχρεώνεται ἀπό κανένα νά παραβιάσει τήν ἐλεύθερη βούληση καί τή συνείδησή του.

Ἡ προαιρετική ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος σέ μιά σύγχρονη, εὐνομούμενη καί

δημοκρατική Πολιτεία ἐπ' οὐδενί μπόρεῖ νά ἀποτελέσει διάκριση. Τονίζουμε ὅτι καί μέχρι σήμερα, πού ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος εἶναι ὑποχρεωτική, οὐδεμία διάκριση, λόγω τῆς ἀναγραφῆς, ἐκ μέρους ὁποιασδήποτε κρατικῆς Ὑπηρεσίας ἐναντίον ἐτεροδόξου ἢ ἐτεροθρήσκου ἔχει ὑπάρξει ἢ ἔχει καταγγελεῖ στά ἀρμόδια ὄργανα τῆς Πολιτείας ἢ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Κι ἀπό τήν ἄλλη εἶναι ἀνακριβές καί ὑποκριτικό νά πιστεύεται ὅτι στόν δημόσιο ἢ καί ἰδιωτικό τομέα ἂν ποτέ ἀποφασιστεῖ νά ὑπάρξει διάκριση σέ βάρος κάποιου γιά λόγους τῆς θρησκευτικῆς του πίστεως, αὐτός θά προστατευθεῖ ἂν δέν ὑπάρχει τό θρήσκευμα γραμμένο στήν ταυτότητά του. Ὑπάρχουν σήμερα πολλά μέσα γιά νά πληροφορηθεῖ τό Κράτος καί ὁποιοσδήποτε ἐνδιαφερόμενος ὄχι μόνο τήν θρησκευτική πίστη ἐνός πολίτη, ἀλλά καί ὅποιο στοιχεῖο θεωρεῖ ὅτι τοῦ χρειάζεται· καί αὐτό μπόρεῖ νά γίνει μέ μίαν ἀπλή καί χειρόγρα-

Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στά παιδιά τῆς
μέ τή γλώσσα τῆς Εὐθύνης,
τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγάπης

ΜΑΪΟΣ
2000

24

φη υπεύθυνη δράση έως τη χρήση ήλεκτρονικών υπολογιστών, που για πολλούς οδηγούν και σε πολυπλοκά «ηλεκτρονικά φαιαινόμενα».

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος υποστηρίζει ότι ο Έλληνας πολίτης πρέπει να άφθεβει έλευθερος, να γράφει, άν θέλει, τό θροίκευμά του στην αποτιμολογή ταυτότητα. Τά υπέρ της προαιρετικής άναγραφής έπικυρωήματα είναι:

● Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ζυμωμένη με την Παράδοση του και άνηκει στην ιδιοπροσημία του, ως προσώπου. Ως έκ τοιούτου δεν άποτελεί ένα «μυστικό» κι «επιδιόθητο» συστατικό του είναι του, αλλά ένα προφανές στοιχείο της άλλης προσωπικότητάς του.

● Η προαιρετική άναγραφή δεν άποτελεί πράξη θυμεναλούς δικαιοσύς σε βάρος έκείνων που δεν θέλουν να άναγραφείαι. Άντιθέτως άποτελεί πράξη όφελογίας έκείνων που θέλουν να άναγραφείαι. Οι άναγράφοντες στην ταυτότητα όρι είναι «Ορθόδοξοι Χριστιανοί» θέλουν να προβάλλουν τη διαφορετικότητα τους, για την όποια δεν αιδθάνονται καμία μειονεξία, άντιθέτως είναι υπερήφανοι για τήν ιστορία και τήν ταυτότητα τους. Θυμίζουμε πώς σε άπογραφή του 1905 κι επί πανί-οχυρης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας οι Έλληνες της Πόλης και της Θράκης επέβαλαν, ναί επέβαλαν, να άναγραφεί στους πτωακες «Ρωμιοί Ορθόδοξοι», για να ξεχωρίσουν, ως άντότητα, από τους μουσουλμάνους, αλλά και τις άλλες Χριστιανικές κοινότητες. Η γενναία έκείνη όμολογική τους πράξη δεν έγινε σε βάρος κάποιου, άντιθέτως έβραζαν σε κίνδυνο τη ζωή και τις περιουσίες τους. Αυτό δεν μπορεί να άντιληφθούν όλοι όσοι δεν έχουν καμία σχέση με τήν Παράδοσή μας.

● Άπό τήν άπελευθέρωση της Ελλάδος

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ 26ης ΜΑΪΟΥ 2000 (ΑΠΟΣΤΑΣΜΑΤΟΣ)

2. Η Εκκλησία σέβαστην άπολύτως τήν είαση άποστο θρησκευτικής πολιτισ ένώς έκώστου των Έλλήνων και τήν άξία του άνθρώπινου προσώπου, όπως αυτή διασώζεται και έκφυλάσσεται μέσα από τό άναμετρίμενο δικαίωμα κάθε άνθρώπου δια τον έλεύθερον άποτοπροθροιστήριόν του, άπο τήν άρχήν έτάχθη ύπό της προαιετηκής άναρχείας του θρησκευήματος εις τας νέας ταυτότητες. Τοίτο δεν προσηκόνει ούτε εις άντιπαράθεσης Έκνώσεως, ούτε πάλι περιούσευον εις τόν κείμενον Ελληνικών Νόμων 1988/1991, ό οποίος μάλιστα προβλέπει τήν ύποχρεωτικήν άναγραφήν του θρησκευήματος. Καί είναι βέβαιον ότι τήν άρχήν και λογικήν αήτην προέσταν της Έκκλησίας συμμετρίεται η συντηρητική πολιτική άναστα έκείνωσ να διαπισωθεί διά δημοσκοπήματα

4. Όπως ταυτοχρόνως η Εκκλησία θεωρεί άπαράσιπτον, να καταστηρή σαφές προς πάσαν κατήχην, ότι δεν διασώζεται, να συμμείβασθί έναντι οιοσδήποτε άνταλλάγματος, και ομοόημοτε απεπαίης και να προέωση τήν εμπιστοσύνην, με τήν όποια τήν τιμά και τήν περιβέλλα ό πιστός Έλληνας άδός. Με συνέπεια αλλά και με άποστο-οισιμότητα θα άγωνισθί με κάθε νομίμην μέσον, διά να πέσει τήν κ-βέβηθησαν ότι έλάσθη, ότι άγνωνισθί διά να μεταφείη, όπου πρέπει, τήν άγωνίαν, τήν άνησιγίαν και τόν προβληματισμόν του άδού. Ο άδός άνοησχει σοφία, όγμύον διά τήν μη άναγραφήν του θρησκευήματος του εις τας ταυτότητας, αλλά και διά τολάδα άλλα

συνική, ως ά-χ- τήν ήλεκτρονικήν λογία με άγνωστα εις τον κάτοχον στοιχεία και τό ήλεκτρονικόν γραβίωμα. Δι όσα αυτά η Αρχή δεν έχει έπιπέσει κανένα έηλον προς ούτωσποικήν προοισιμότην πάλιν. Ο γόλος της Εκκλησίας δεν είναι δια να άντηγάη τό κοσμίμα κειμώιστου, τά ίδιωτικά συμμείβοντα και να έκασποισή έκείνους, ό όποιοί έπιβόλιέοντα τήν έθνηκήν μες ταυτότητα. Ο άγων δια είναι άνεκτότος, με διναμύλον, αλλά και ένως προς κάθε μορφήν περιούσευής σμιασεφροσύς, φαντασμοι και μεσολάδοξείας, ή όποια πλινθών να προκληθί άπό προβλητορίας, ό όποιοί επιδιώκουν να όσρημίσουν τήν Ορθόδοξίαν ένως και έκτός Ελλάδος. Τοιαύτη σμιασεφροσύ, όλοβρόηποτε και άν προεργωνται, είναι καταδικαστικά.

5. Η Διερχής Ιερά Σύνοδος άναγει έκλήσιαν δια μέτεν παρθέτης λαοί ένός, κατά τούτον πρβλεγον και άφρηνδιστικόν, δημοσιοληθέντος θέματος. Το άπόθ είναι άνθρώπινα αλλά μετρίβλ-λονται σε έγκλήματα, όταν τό πείσμα, ό έρωτισμός και ή ίστορία εις χαρμύλοχον επί της λογικής, της συνέσεως και τον αιδθίμετος πύθην.

Η Διαρχής Ιερά Σύνοδος άναπειτα, όότε μία μικρά μερίς έξωκοινοβόλιευσικών πολιτών πω-δριπλάνα τον Προβλητοχρόν της Χώρας και βυ-νούσιος πτωκαεί τήν Έκκλησίαν της Ελλάδος.

Η Εκκλησία προσεύνεται και έλάσσει διά τήν άμεσον ώλάσχην πτωείας, εις τας άρηθείσεως άποφράσεις. Η Εκκλησία όύ σποθή ένωσησιον της κωίσεως, υπεβήνη, ύνεπτι, διαλλάσση, αλλά και ότε-τωκίησις εις τό «Ποίετω» Της και τας Άρχάς Της.

και να τον άφομοώσει σε ένα πρότυπο ζωής άλλων λαών και άλλων παραδόσεων, για τήν όποια όμιος αυτή αισθάσσεται θαυμασμό. Ο άδός, ό πούλος και απλός άδός, έως σήμερα άντιστέκεται στη βούληση και

τήν έπιδίωξη του φαινόμενου πνευματικού έπικκοδομήματος της κοινωνίας, Όμως ή ιντελιγέντσια δεν άπογοιείεται και άναζητεί τρόπους να προωθήσει τά σχέδιά της. Πρέπει να σπρωώσουμε ότε πρότυπο όφρημένων Δυτικών είναι ο πρόφη Ορθόδοξος Μητροπολίτης Νικαίας Βησσαρίωνας, ό όποιος μετά τήν Άάωση της Κωνσταντινουπόλεως υπετάγη στον Πάπα να άνησει στη συνέχεια ως καθιδόχος με τίμες και όδξες. Και οι ρασιοναλιστές (ορθολογιστές) δυτικο ιστορικοί άναυ-τέες δεν μπορούν να εξηγήσουν τό πως μέσα στον κατακαλυμμό 400 έτών σκαβιάς ή Ορθόδοξη Εκκλησία όχι μόνο επέζησε, αλλά ως κίβωτος διέσωσε τό Ένος από τον «κατακαλυμμό» και ως στοργική μητέρα θησιόιστηκε για τήν έπιβίωση των παιδιών της.

● Στις βουλευτικές εκλογές δεν ψηφίζει μόνο η ένωση των της Εκκλησίας ιντελιγκέντσια, ψηφίζει όλος ο λαός. Στήν προκειμένη περίπτωση της διαγραφής του θρησκευήματος από τις αστυνομικές ταυτότητες, ο λαός δεν έρωτήθηκε κι διφινδίαστηκε. Κανένα κόμμα δεν έφανώστηκε προσκόμικά με πρόγραμμα άλλων ότις σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας. Η Κυβέρνηση κατά τη συζήτηση του Νόμου 2472/1997 στη Βουλή ούδέποτε άνακαινώσε ότε αυτός άφορούσε και ότις αστυνομικές ταυτότητες. Επί πάλιν για ένα θέμα τόσο σοβαρό, που άποσχολάει τό σύνολο των Ελλήνων δεν έκανε κανένα διάλογο με τήν Εκκλησία, όπως ρητάς είχε υποσχεθεί και δεσμευθεί. Για ένα θέμα που άγγίζει τη Ρωμική ψυχή επέδειξε άληθ σωφροσύνη, πολλή σποική και προχειρότητα και άποεξηγήτο για τήν έποχή μας άυταρχισμό.

● Η Ιερά Σύνοδος δεν δέχεται ότε με τη διαγραφή του θρησκευήματος προστατεύ-

ονται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἔστω κι ἐνός θιγόμενου πολίτη. Πρῶτον γιατί ἐν ὀνόματι τοῦ ἐνός, ὅποιος κι ἂν εἶναι, ὅσο ψηλά κι ἂν στέκεται στήν κρατική ἱεραρχία, δέν μπορεί νά θίγονται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἑκατομμυρίων ἄλλων πολιτῶν. Ὁ ἐνας κι ἐπώνυμος δέν εἶναι «πιο ἴσος» ἀπό τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀπίλων καί ἀνώνυμων πολιτῶν. Ὁ ἐνας αὐτός πολίτης, ἢ ἔστω μιά μικρή ομάδα πολιτῶν, δέν ἐνοχλοῦνται μόνο ἀπό τήν ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στίς ταυτότητες. Ἐνοχλοῦνται ἀπό τίς εἰκόνες πού οἱ ἴδιοι οἱ ὑπάλληλοι βάζουν στά γραφεῖα ἢ στούς θαλάμους τῶν νοσοκομείων, ἐνοχλοῦνται γενικά ἀπό ὅτιδήποτε θυμίζει Ἑλληνορθόδοξη Ἱστορία καί Παράδοση. Ἡ ἀντορθόδοξη αὐτή λογική θά ὀδηγήσει τούς ἴδιους στό νά ἐνοχλοῦνται αὐριο μέ τήν Ἑλληνική Σημαία πού ἔχει τό Σταυρό, καί τόν Ἐθνικό Ὕμνο, στόν ὁποῖο ὁ ἐθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός θεωρεῖ τήν Ὁρθοδοξία ὡς βασικό συστατικό τοῦ Ἑλληνα, πού, ὅπως τονίζει, τόν διακρίνει ἀπό τούς ἄλλους Εὐρωπαϊούς. Καί μή μᾶς ποῦν ὅτι εἶναι ὑπερβολικό τό ὑποστηριζόμενο γιά αἶτημα καταργήσεως ἀργότερα τῆς Σημαίας καί τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου. Ἀνήκει ἀκριβῶς στήν ἴδια λογική τῆς «ἐνόχλησης» ἀπό τήν ἀναγραφή τῶν λέξεων «Ὁρθόδοξος Χριστιανός» στίς ἀστυνομικές ταυτότητες ἐκείνων, πού δέν βλέπουν τή ζυμωμένη μέσα στούς αἰῶνες ἐνότητα Γένους καί Ἐκκλησίας.

● Μὲ τήν ἴδια λογική τῆς ρασιοναλιστικῆς καί ὀρφανῆς ἀπό Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση ἰντελιγκέντσιας τοῦ τόπου

μας, πού πρόσφατα πῆρε στά χέρια τῆς καί κρατική ἰσχύ, σέ λίγο θά ἀπορριφθοῦν ὄχι μόνο ὁ Σολωμός, ἀλλά καί ὄλοι οἱ μεγάλοι σύγχρονοι ποιητές καί πεζογράφοι, πού στήριξαν τήν ἐμπνευση καί δημιουργία τους σ' αὐτήν τήν Παράδοση. Δηλαδή ἀποδιοπομπαῖοι θά εἶναι ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ρίτσος, ὁ Σεφέρης, ὁ Ἐλύτης, ὁ Ἐγγονόπουλος, ὁ Κόντογλου, ὁ Τερζάκης, ὁ Παπαδιαμάντης, ὁ Καρκαβίτσας, ὁ Βιζυηνός, ὁ Σαραντάρης καί τόσοι ἄλλοι ἀκόμη.

● Ἀγαπημένε καί πιστέ λαέ, ἡ Ἐκκλησία ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια πορεύεται περνώντας δυσκολίες καί τρικυμίες μεγάλες καί μικρές, πού πάντως μέ τή λογική δέν θά μπορούσε νά τίς ἀντιμετωπίσει. Ὅμως «ζή Κύριος ὁ Θεός»! Οἱ δοκιμασίες πρέπει νά μᾶς ὀδηγοῦν σέ περισσότερη προσευχή, σέ μετάνοια, σέ ὁμολογία πίστεως καί προετοιμασία γιά ἐνδεχόμενο μαρτύριο. Οἱ πρόγονοί μας μαρτυροῦσαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς Πατρίδος τήν ἐλευθερία». Στεκόμαστε λοιπόν κι ἐμεῖς ὄλοι ὄρθιοι καί δέν ὑποχωροῦμε στήν ἀλλοίωση τῆς συνειδήσεώς μας. Ὅτι παραλάβαμε, αὐτό θά παραδώσουμε στά παιδιά μας. Ἐμεῖς γνωρίζουμε ἀπό πού ἐρχόμαστε καί πού πηγαίνουμε. Ἐμεῖς γνωρίζουμε τόν προορισμό μας πάνω στή γῆ, ἐμεῖς ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία καί πιστεύουμε ὅτι «καί πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Στό διάβα τοῦ χρόνου οἱ δοκιμασίες περνοῦν, οἱ πληγές ἐπουλῶνται καί οἱ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας ξεχνιοῦνται. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως μένει εἰς τόν αἰῶνα.

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ», Ἐκδοση τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς Υπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Κλάδος Ἐκδόσεων), Ἰσίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, τηλέφωνο 7226312.
Διανέμεται δωρεάν μέ τή φροντίδα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων
Τύποις Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.